

Ezra - Comentarii Jean Koechlin

Ezra 1:1-11

Prin Ieremia, Domnul fixase mai dinainte ca durata captivitatii in Babilon sa fie de saptezeci de ani. Aceia care, ase menea lui Daniel, cercetau Scripturile, avusesera posibilitatea sa cunoasca sfarsitul apropiat (Daniel 9.2). Cei saptezeci de ani sunt numarati de la primul an al lui Nebu cad netar, cel responsabil cu transportarea, pana la primul an al lui Cyrus, cel care ii va pune punct (Ieremia 25.1, 11). Cu circa doua secole mai devreme, Domnul il iden ti ficase deja, pe nume, pe acest ultim imparat (Isaia 44.28; 45.1). Fara nici o indoiala, Cyrus avea cu nos tinta de aceasta profetie, deoarece era constient ca ea reprezenta un instrument ales de Dumne zeu ca sa restabileasca inchinarea fata de El. In acelasi timp, Domnul trezeste duhul unui numar de iudei exilati, dintre aceia care-si aminteau de Ierusalim cu la crimi si care faceau din el „cea dintai dintre bucuriile lor“ (vezi Psalmul 137.1, 5, 6). Prieteni crestini, si noi ne aflam intr-un „tinut strain“. Tanjim noi dupa Cetatea cereas ca? Duhul nostru a fost el „trezit“ ca sa-L astep tam pe Domnul Isus? El este marele Imparat, centrul pro fetiilor, Cel Caruia Dumnezeu li va da in curand toate imparatii le pamantului (v. 2), ca sa-Si restabileasca lauda si gloria.

Ezra 2:1-70

Drumul spre Ierusalim este deschis. Cati sunt cei care vor profita de aceasta? Ceva mai putin de cincizeci de mii de oameni din diferite paturi sociale ale poporului. In plus, printre cei din aceasta ramasita slaba existau unii care nu puteau dovedi ca apartineau cu adevarat lui Israel. Chiar si dintre pre oti fusesera neglijenti, ceea ce mai apoi ii va im pie dica sa-si indeplineasca serviciul divin. Vai, multi cres tini sunt ca acesti israeliti! Ei nu pot afirma cu sigu ranta ca sunt copii ai lui Dumne zeu. Daca vreunul dintre cititorii nostri se gaseste intr-o asemenea situatie, atunci sa apeleze la „inregistrarea sa genea lo gica“ (v. 62). O va gasi in Biblia lui. Sa se prinda cu fermitate de pasaje ca Ioan 1.12; 1 Ioan 5.1,13. Atat de multe suflete cu mari in doieli (sau ezitari) au gasit, in aceste versete si in al tele, do vada incon testabila ca apartin familiei lui Dumnezeu! Dumnezeu Isi are ochii atintiti asupra acestei ramasite fara putere. A numarat-o cu atentie si urmeaza sa vegheze cu gingasie asupra ei nu doar datorita indurarii Sale, ci si pentru ca are un plan marec cu privire la ea: des cendentilor acestor iudei reintorsi in tara le va fi pre zen tat, dupa paisprezece gene ratii, Hristos, Mesia al lui Israel (Matei 1.17).

Ezra 3:1-13

Psalmul 137 ni-i arata pe exilatii lui Iuda langa malurile raurilor Babilonului, incapabili sa cante, din cauza tristetii. Dar acum este Psalmul 126 cel care vor bes te: „Cand a intors Domnul pe captivii Sionului ... gu ra ne era plina de ras si limba de strigate de bucurie ... Dom nul a facut mari lucruri pentru noi: suntem bucurosi“ (Ps. 126.1-3). Dar nu era aceasta si o porunca divina? (Isaia 48.20). Ei

celebreaza „sarbatoarea Corturilor“, sarbatoarea bucuriei (in v.11 ii vedem de asemenea can-tand). Prima lor grija se indreapta spre alta rula Domnului pe care il asaza „pe temeliea lui“. Motivul lor este demn de remarcat: „pentru ca teama era peste ei din cauza popoarelor acelor tari“ (v. 3). Frica ii conduce nu la asigurarea propriei protectii, ci la strangerea in jurul Domnului, El fiind acela care-i va apara. Apoi sunt puse fundatiile noii case. Faptul acesta da nastere unei ceremonii miscatoare, in care isi fac aparitia atat bucuria cat si lacrimile (vezi levi 23.10, 11). Ce contrast cu primul templu! Acest contrast exista si intre inceputurile Bisericii, relatate in cartea Faptele, si slaba marturie colectiva pe care cei credinciosi o mai pot da in mijlocul ruinei actuale.

Ezra 4:1-16

Situatia oamenilor lui Iuda n-a scapat atentiei natiunilor din jur. Iata-i cum vin cu o oferta tentanta: „Sa construim cu voi, deoarece cautam ca si voi pe Dumnezeu vostru ...“ (v. 2). Nu era acesta un gest de prietenie din partea lor? Lucrarea ar inainta mult mai repede. Si un refuz i-ar jigni cu siguranta pe acesti oameni. Dar conducatorii iudeilor nu sunt nicidecum naivi. Ei resping ferm sugestia, spre deosebire de Iosua si de mai marii lui Israel care se lasasera inselati altadata de un truc asemanator (Iosua 9). Ca sa ia parte la o lucrare a lui Dumnezeu, este esential ca cei implicati in ea sa apartina poporului lui Dumnezeu. Sa nu ne temem sa men-tinem o despartire categorica fata de cercurile religioase ale caror principii sunt confuze, chiar daca acestea ar intra in contradictie cu ceea ce ar sugera falsa dragoste sau, simplu, dorinta de a nu-i leza pe altii. Ceea ce urmeaza arunca o lumina asupra identitatii acestor ajutoare binevoitoare: vrajmasii! Nereusindu-le inselaciunea, ei isi descopera jocul si recurg la amenintari. Apoi, schimband inca o data tactica, trimit o scrisoare acuzatoare lui Artaxerxes, noul conducator al imperiului.

Ezra 4:17-5:5

Ca sa opreasca lucrarea fiilor lui Iuda, vrajmasii lor au folosit, pe rand, siretenia (v. 2), intimidarea (v. 4-5) si acuzatiile (v. 6-16). Acum, cand au obtinut de la imparat sprijinul pe care-l doreau, folosesc o noua arma: violenta. Ei se duc in graba langa iudei, ca sa-i opreasca „prin forta si cu putere“ (v. 23) de la continuarea lucrarii. Dar adevaratul motiv ca lucrarea sa fie oprita este altul. Profetul Hagai ni-l face cunoscut in primul sau capitol: este insasi lipsa de credinta si neglijenta poporului. De-a lungul anilor (in jur de cincisprezece) care s-au scurs de la punerea temeliiilor, preocuparea pentru casa lui Dumnezeu scaduse treptat si fiecare incepuse sa se ocupe de propria casa. Vai! Nu trecem si noi astazi, ca oameni credinciosi, prin asemenea perioade de declin spiritual? Domnul si Casa Lui (Adunarea) nu ne mai atrag inimile. Si, profesional cu lipsa de interes pentru cele ale Domnului, creste preocuparea noastra cu propriile afaceri. Totusi, Dumnezeu nu vrea sa ne lase in aceasta stare. El ne adreseaza in acelasi fel in care li vorbeste aici lui Iuda. La indemnul lui Hagai si al lui Zaharia, poporul se trezeste, iese din indiferenta si reinceptione lucrul.

Ezra 5:6-17

In timp ce, sub „ochiul Dumnezeului lor“ (v.5; Psalmul 32.8), iudeii au reinceput lucrul, vrajmasii, pe de alta parte, isi reiau planurile rele. Atat timp cat viata noastra crestina se afla in declin, cat timp ne

cautam propriile interese, nu-i dam diavolului nici o bataie de cap. In mod sigur va avea grija sa nu ne deranjeze din somnul nostru. Ii convine de minune. Dar odata ce Domnul, prin Cuvantul Sau, ne trezeste inima si zelul pentru El, imediat il gasim pe Satan din nou in drumul nostru (vezi 1 Corinteni 16.9). Guvernatorul si insotitorii lui folosesc aceleasi tactici care au reusit atat de bine in capitoul anterior: ei ii scriu lui Darius, noului imparat, incercand sa-l faca sa inter vina, dar de data aceasta isi ascund vrajmasia sub o haina a indifferenței si chiar a toleranței. Scri soarea lor, care cuprinde declaratiile batranilor lui Iuda, constituie in mod ino luntar o frumoasa marturie in favoarea acestora (v. 11 si urmatoarele). Acesti batrani nu s-au rusinat sa se numeas ca pe ei insisi slujitori ai lui Dumnezeu, nici sa desco pere ce a facut Domnul pentru ei, chiar daca aceasta insemna sa marturiseasca greselile parintilor lor.

Ezra 6:1-12

O noua scrisoare a acuzatorilor pleaca deci spre capitala imperiului, dar ea ii va pune in incurcatura. Nu numai ca cercetarile pe care Darius le intre prinde permit redescoperirea edictului lui Cyrus, dar insusi imparatul, in raspunsul sau, ia in mana cauza ramsitei lui Iuda si a construirii Templului. Si, ca paharul sa fie plin, da dispozitie chiar vrajmasilor iudeilor sa le acorde acestora tot ajutorul necesar. In finalul sau, decretul lui Darius este insotit de cumplite amenintari contra acelor persoane care i-ar modifica continutul. Acesta a fost deci rezultatul pozitiei clare si indraznete adoptate de batranii iudeilor (5.11,12; vezi Matei 10.32). Ati tu dinea lor l-a dat Domnului ocazia sa-Si arate public aproba rea. Este incurajator sa-l vedem pe imparat, in v. 10, re cu nos cand puterea rugaciunilor catre Dumnezeu cerurilor si chiar solicitandu-le pentru sine si pentru fiii sai. Acest Dumnezeu al cerurilor este acum Total nostru; sa nu neglijam sa-l vorbim. In plus, suntem indemnati sa ne rugam „pen tru toti oamenii“ – si in mod special „pentru imparati (autoritati) si pentru toti cei care sunt in pozitii inalte, ca sa ducem o viata pasnica si linistita, in toata evlavie si demnitatea“ (1 Timotei 2.1, 2).

Ezra 6:13-22

Acuzatorii iudeilor au inteles ca n-ar fi fost in teapt sa se opuna ordinelor pe care le primisera. Ei le executa prompt, dar cu re sen timentele care se sub inteleg. Cu o asemenea protectie din partea autoritatilor si dispunand de noi mijloace materiale, batranii iudeilor incheie construirea templului. Dar sa remarcam acest detaliu important: daca ei prospera, nu este datorita decretului lui Darius, ci „prin profetiile lui Hagai profetul si ale lui Zaharia, fiul lui Ido“ (v. 14). Tot asa se prezinta si situatia celui credin cios. Izvorul prosperitatii lui nu se gaseste in imprejurarile favorabile in care Dumnezeu il pune aici, pe pamant, ci in supunere fata de Cuvantul Dumnezeului sau. Inaugurarea casei are loc cu bucurie. Totusi, ce mare este contrastul fata de inaugurarea primului templu, cand s-au sacrificat douazeci si doua de mii de boi si o suta douazeci de mii de oi (2 Cronici 7.5). Nu se face nici o mentiune aici cu privire la foc coborand din cer sau la glorie umpland casa, deoarece chivotul lui Dumnezeu fusese pierdut; el nu va mai fi regasit. Dupa dedicarea Casei, Pastele si sarbatoarea Azimelor se tin in luna intai. In pofida slabiciunii lor, Dumnezeu a bucurat inimile acestor sarmani iudei, dupa intoarcerea lor din exil.

Ezra 7:1-18

S-au scurs aproximativ patruzeci de ani între evenimente din cap. 6 și cele cu care începe cap. 7; este vorba de călătoria lui Ezra sub domnia lui Artaxerxes. Spre deoște se bîrăre de preoții neglijenți – a căror problemă a fost în cap. 2.61-62 – Ezra este capabil să reconstituie genealogia în tot cîndu-se pînă la Aaron. De asemenea, el este „cîrturar priceput în legea lui Moise”. Cît de bine este să fim instruiți în Cuvîntul lui Dumnezeu! Dar nu este de ajuns să-l cunoaștem prin inteligență și memorie, așa cum ne învățăm la școală. Acest gen de cunoaștere nu servește decît la umflarea mîinii (1 Corinteni 8.1; 13.2). Este deci vital să iubim acest Cuvînt și Persoana pe care ne-o prezintă. Priviți-l pe Ezra! El „și îndreptase și ni mă să caute legea Domnului” (v. 10), și nu numai să o căute, ci și „s-o împlinească”, deoarece cu cunoașterea (chiar cu inima) nu este suficientă, dacă nu putem în practică ceea ce ne-a învățat Scriptura (Iacov 1.22). Nu mai cînd aceste condiții sînt împlinite, o persoană va putea să-și asume responsabilitatea de a-i învăța pe alții. Cu bunăvoință și generozitate, împăratul a dat toate dispozițiile necesare pentru a-i permite lui Ezra să întreprindă călătoria și, de asemenea, să se ocupe, la sosirea lui, de lucrarea casei Domnului.

Ezra 7:19-28

Ezra a păzit Cuvîntul lui Dumnezeu și n-a făcut de rușine Numele Lui. Ezra și oamenii care se strîng ca răsunat la chemarea să vor fi făcuți conștienți de propria slăbiciune (sînt cel mult o mie cinci sute), dar, în același timp, și de faptul că Dumnezeu le-a „pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă” (Apoc. 3.8). Artaxerxes I (Longimanus), zis Mîna Lungă, asemenea predecesorilor săi Cyrus și Darius, este un instrument pregătit de Domnul ca să țină deschisă ușă întoarcerii la Ierusalim pentru rîmășita exilată a lui Iuda. Scrisoarea împăratului arată că el era atent la toate. Întîi restabilește închinarea în Ierusalim, cu tot ce era necesar jertfelor și întretinerii levitelor; apoi pune în funcție magistrați și judecători; în sfîrșit, lucru remarcabil, da instrucțiuni lui Ezra pentru a le face cunoscut tuturor legile Dumnezeului său (v. 25). „Inima împăratului în mîna Domnului este ca niște izvoare de apă: El o îndreaptă în cîtă vreme” (Prov. 21.1; vezi și Prov. 8.15-16). Ezra îl binecuvîntă pe Domnul, că pe Acela care a pus astfel de gînduri în inima împăratului. Să ne străduim, asemenea lui Ezra, să vedem întotdeauna „mîna”, da, „mîna bună a lui Dumnezeu” (v. 6, 9, 28; 8.18, 31), în orice ni se întîmplă.

Ezra 8:1-30

Adunarea își face tabără lângă râul Ahava. Pentru a-și completa rândurile, Ezra trebuie să trimită după unii dintre leviti. „Putini sînt lucrătorii” și „mare este seacă risul” le spune Domnul ucenicilor Săi (Matei 9.37). Aștazi, El privește asupra tuturor răsunătorilor Săi de pe pămînt și îi știe pe nume pe aceia care vor să-l slujească cu adevărat. Este acum totul gata pentru plecare? Nu; un lucru esențial lipsește încă! Întocmai cum un călător nu pleacă fără să-și studieze mai înainte harta, lui Ezra îi este necesar să cunoască drumul pe care trebuie să-l urmeze și, în consecință, îl consultă pe Domnul. „Călea cea dreaptă pentru noi și pentru copiii noștri” – nu este oare cea a ascultării depline de Dumnezeu? Hristos a fost primul care a evidențiat-o în această lume (1 Petru 2.21), astfel încît Scriptura, care ne descrie pașii desăvîrșii ai căii Lui, devine într-un fel o „harta rutieră” pentru noi. Vai, adesea pierdem călea sigură și adevărată, pentru că mergem pe căile întortocheate ale voinței noastre! Smerenia, dependența, încrederea în Dumnezeu și nu în om sînt câteva dintre

lectiile binecuvantate pe care le invatam in compania lui Ezra ... sau, mai degraba, in compania Domnului Isus.

Ezra 8:31-9:4

In timpul primei intoarceri in Ierusalim, Cyrus inmanase iudeilor repatriati un numar dintre vasele Casei lui Dumnezeu. Nici Ezra, nici insotii torii lui n-au plecat cu mainile goale. Imparatul si anturajul sau, ca si israelitii care au ramas in exil, au dat daruri pentru templu. Cu aceasta bogatie care ar fi putut atrage jefuitori, firava caravana fara escorta (dar protejata de mana buna a lui Dumnezeu) a ajuns la Ierusalim. Prima lor preocupare este sa inmaneze pretioasa incarcatura preotilor responsabili. Apoi „repede“, in acord cu ordinul pe care-l primisera (7.17), aduc sacrificii. Sa ne gandim la „talantii“ care ni s-au incredintat pentru drum (Matei 25.15). Ce va lua re adaugam noi tuturor acestor daruri pe care ni le-a acordat Domnul: sanatate, inteligenta, memorie si, mai presus de toate, Cuvantul Lui? Cand vom ajunge in cetatea cereasca, totul va fi cantarit si numarata la scara de valori a sanctuarului (vezi v. 33; Luca 12, sf. v. 48). Totusi, intoarcerea lui Ezra este umbrita dintr-o data de ceea ce aude despre popor. Astfel, asistam la o scena de durere si de lacrimi. „Rauri de apa curg din ochii mei, pentru ca nu se pazeste legea Ta” – spune psalmistul (Ps. 119.136).

Ezra 9:5-15

Sa luam seama la atitudinea lui Ezra din acest capitol si s-o imitam. Oricine altcineva ar fi adus poporului repro surile cele mai severe. Ezra insa se infati seaza in intea lui Dumnezeu, acuzandu-se pe sine impre una cu in tregul Israel. Jertfind doisprezece boi si doi sprezece tapi (8.35), el reaffirmase unitatea poporului lui Dumnezeu. O con secinta naturala a acestei unitati este impartirea responsabilitatii si a suferintei (vezi 1 Corinteni 12.26). Ce lectie in aceasta privinta ne da acest slujitor al lui Dumnezeu! El ne invata nu numai sa evitam sa scoatem in evidenta gre se lile altor crestini, ci si sa simtim noi insine rusinea si durerea lor inaintea Dom nului. „Dum nezeul meu, imi este rusine si nu indraz nesc sa-mi ridic fata catre Tine” – spune omul lui Dum nezeu (v. 6). Cuvintele lui Ezra sunt cu adevarat misca toa re. Ele pun in antiteza indurarea Dum nezeului lui Israel cu nerecunostinta poporului Sau. Dar, in timp ce simte pro fund greutatea pacatului pe care nu l-a comis personal, Ezra n-are nici o putere sa faca ceva pentru a-l indeparta de sub ochii unui Dumnezeu sfant. Unul singur a avut puterea sa implineasca ispasirea. Fiul lui Dum ne zeu, luand asupra Sa pacatele noastre, a fost in stare sa exclame in sufe rin ta Sa inexprimabila: „M-au ajuns pe dep se le pen tru nelegiuirile Mele ...“ (Psalmul 40.12).

Ezra 10:1-19

Exemplul lui Ezra facuse deja ca „toti cei care tremu rau la cuvintele Dumnezeului lui Israel“ sa se smereasca impreuna cu el (9.4). Acum, ca raspuns la rugaciunea lui, acelasi simtamant se trezeste in inimile unei multimi foarte mari de oameni din Israel, barbati, femei si copii“ (v. 1). Tineretea (sa fii tanar) nu te poate impiedica sa te intristezi de ceea ce-L dezonoreaza pe Dumne zeu. Aceste casatorii cu per soane straine amintesc acelora dintre noi care sunt cre dinciosi despre mondenitate. „Nu va injugati nepotrivit cu cei necredinciosi; pentru ca ce le ga tura este intre drep tate si

faradelege sau ce comu ni une are lumina cu intune ricul? (2 Cor. 6.14). Oare n-am per mis noi in mul te ocazii acestui intrus sa patrunda in ca sele si in vie tile noastre? Tinerii au fost, adesea, pri mii care l-au intro dus in case le parintilor lor. Ei bine! Nu este de ajuns sa descoperim acest rau in lumi na Cu vantului si sa ne sme rim. Trebuie sa acti onam despartin du ne de el. Aceas ta va implica, spre exem plu, sa ne exami nam obi ceiu rile cu o reala seve ri tate: cartile din biblioteca noas tra, hainele, o bieci tele de toa leta..., ca sa indepartam fara mila toate lu cru rile „stra ine“. Este o misiune neplacuta, care va dura pro ba bil un timp (v.13), dar acesta este pretul pentru reluarea re latiilor fericite cu Domnul.

clickbible.org